

hiervan het sprekendst bewijs opleveren. Bij de oprigting der Koninklijke Akademie hier ter stede, tot Lid van haren Raad van Bestuur en tevens tot haren tweeden Voorzitter aangesteld, gaf hij in die betrekking, even als in de onderscheidene hooge waardigheden door hem bekleed, en de nuttige en menschlievende inrigtingen waarin hij werkzaam was, doorlaande blijken van welwikkend oordeel en zuiverheid van grondbeginselen; terwijl zijne zachtaardigheid, edele inborst en zucht voor het schoone en goede, door allen, die in zijnen omgang gedeeld hebben, naar waarde erkend en geroemd wordt.

Treffend was ook het verlies van den achttingwaardigen **ANDREAS LENS**. Deze Nestor der Nederlandfche kunst te Antwerpen in den jare 1740 geboren, mogt, tot in eenen hoogen ouderdom, den roem der schilderkunst, voornamelijk in de Zuidelijke Provinciën des Rijks, volijverig handhaven, en vele bevallige voortbrengfelen zijns penfeels getuigen van zijne rijke verbeelding en van zijn' keurigen fmaak. Vorftelijke gunst van Keizer JOSEPH den II, van de Aartshertogin MARIA CHRISTINA, en van den Hertog van Saksen-Tefchen ftelde ONZEN LENS in de gelegenheid, verfcheidene fchilderftukken te vervaardigen die zijnen roem gevestigd hebben. Ook prijken vele kerken in de Zuidelijke Provinciën met fraaije Altaarftukken en andere Schilderijen van zijne hand. Niet alleen geacht als beoefenaar der kunst, bewonderen wij tevens zijne veel omvattende befchouwende kundigheden, blijkbaar in zijne uitgegevene Letterwerken. Reeds in den jare 1776 verfcheen van hem in het licht: „*Le Costume, ou Essai sur les habillemens et les Usages de plusieurs Peuples de l'Antiquité, prouvé par les monuments,*” verrijkt met een aantal belangrijke afbeeldingen van kleederdragten en gedenkteekenen der ouden, grootendeels door den fchrijver zelven gedurende deszelfs verblijf in Italië geteekend: een werk, door alle ware kunstkenners op hoogten prijs gefchat. In lateren leeftijd ontvingen wij van hem het verdienstelijk werkje, ten titel voerende: „*Du bon gout, ou de la beauté de la Peinture.*” Ook werden door hem nog, in den jare 1818, aan de Vierde Klasse be-

belangrijke aanmerkingen over het schilderen op witte en donkere gronden medegedeeld, door welken verdienstelijken Letterarbeid, de diepe oordeelkunde en keurige smaak van den waardigen overledenen, ook bij de nakomingschap, geëerbiedigd zal blijven.

Na het ondergaan van zulke gevoelige verliezen, moest der Vierde Klasse, nog slechts weinige dagen geleden, de ramp treffen, welke, schoon reeds angstvallig te gemoet gezien, haar thans met diepen rouw vervult. Gij allen verwacht, Mijne Heeren! dat ik van HULSWIT zal gewagen; van HULSWIT, door uitstekend kunstvermogen, juist oordeel, keurigen smaak en deugdzaam levenswandel ons zoo waardig, en dezer Instelling ontrukkt vóór dat zij de rijke vruchten zijner begaafdheid mogt inöogsten.

Van der jeugd af tot de Schilderkunst opgeleid, was derzelver beoefening de bronwel zijner vreugd in dagen van kalmte en voorspoed, en zijne opbeuring, wanneer de rampen des levens hem ter neder drukten. Van daar die heerlijke voortbrengselen van zijn penfeel, die ons, als 't ware, in de aangenaamste en bevalligste landstreeken verplaatsende, zijn welverdienden kunstroem, ook voor volgende tijden en geslachten, zullen bevestigen. Tot Lid der Koninklijke Maatschappij tot aanmoediging der Schoone Kunsten te Antwerpen benoemd, werd hem ook bij de oprigting der Koninklijke Akademie van Beeldende Kunsten binnen deze Hoofdstad, de waardigheid van Onderwyzend-Medebestuurder bij dezelve opgedragen; doch zijne, reeds sedert lang, zoo zeer kwijnende gezondheid, vergunde hem niet in deze belangrijke betrekking werkzaam te zijn. Hij overleed op den 8sten dezer maand, in den ouderdom van 56 jaren, tot bittere droefheid zijner bloedverwanten en vrienden, en tot groot verlies voor de Schilderen Teekenkunst, waarvan hij een uitstekend beoefenaar en waardig sieraad was.

Behalve deze Leden, verloor het Instituut nog hoogstachtingwaardige en verdienstelijke Korrespondenten: en wel de Eerste Klasse den kundigen VAN BEMMELN te 's Gravenhage, die in de weldadige stichting der

Vrou-

dervond, door den dood (*) van **ANDRÉ CORNÉILLE LENS**, met régt haren Nestor genoemd; een man, in meer dan een opzigt geacht en eerwaardig, en wiens roem zich tot over de grenzen van ons vaderland heeft verspreid.

Te Antwerpen in den jare 1739 geboren, legde hij zich, na de voorbereidende studien, nog zeer jong op de Schilderkunst toè; destijds was dezelve, ook in de zuidelijke provincien, in eenen staat van kwijning; de Kunstenaars in zijne geboortestad waren slechts middelmatig, en, behalve de eerste beginselen der Teekenkunst, moest hij zich zelven vormen. Zijne aanhoudende vlijt en onvermoeide werkzaamheid deden hem ongeloofelijke vorderingen maken, en hij vertrok, naauwelijks 25 jaren oud, naar Italiën; aldaar werkte hij zonder ophouden, en nam zelfs die oogeblikken van den dag waar, die anders door de inwoners dier streken aan de rust zijn toegewijd, om plaatsen te bezoeken, waar hem op andere tijden de toegang moeilijker zou geweest zijn, ten einde de antieke standbeelden en overblijfsels te bestuderen en naar te volgen.

Daar was het, dat hij, zich voornamelijk tot de meesterstukken der oudheid bepalende, zijn gevoel over het ware schoon vormde, en den grond legde tot het voortreffelijk Werk, in later tijd door hem geschreven: „*Sur le Costume, ou Essai sur les habillemens et les usages de plusieurs peuples de l'antiquité*,” dat ook buiten 's lands als een der beste geschriften over dit onderwerp gehouden wordt, en verdient door allen, die zich op die studie toeleggen, geraadpleegd te worden.

Uit hoofde van den dood zijns vaders in 1768 verplicht zijnde naar het vaderland terug te keeren, werd hij tot mede-bestuurder aan de Akademie te Antwerpen benoemd, en bragt hij veel toe tot den luister

dier Instelling, ja tot de opbouwning en het heffsel der kunst in België; daar een aantal voortreffelijke Leerlingen aan hem hunne opleiding te danken hadden. Het waren zijne bemoeijingen bij het Oostenrijksch Gouvernement in 1770, waardoor de kunst, tot dus verre onder gildenwetten geprangd en tot een handwerk vernederd, als vrije kunst verklaard werd, de ketens affchudde en haren rang hernam. Ter gelegenheid eener reis van Keizer JOSEPH II door België en deszelfs verblijf te Antwerpen, werden aan LENS door dien Monarch bijzondere blijken van achting betoond, en aanblijding gedaan, om zich in Weenen te vestigen, maar die voordeelige uitzigten konden hem niet bewegen zijn vaderland te verlaten. In 1781 vestigde hij zich te Brusfel, en huwde aldaar. Steeds werkzaam, vervaardigde hij een aantal kleinere Schilderstukken, die in alle Landen van Europa, vooral in Engeland, verspreid zijn, benevens vele grootere voor Zalen en Kerken, waaronder die van het Paleis te Laeken, op last van den Hertog van Saxen-Teschen geschilderd, doch sedert naar Weenen vervoerd, als ook verscheidene voor een Klooster te Lier, thans in eene der voornaamste huizen van Brusfel geplaatst, gelijk mede een Altaarstuk in de St. Michiels Kerk te Gent, uitmuntende ook, schilderde hij met den Heer FRANÇOIS eene Zaal te Brusfel, waarin de togten van Bacchus zijn afgebeeld.

In lateren tijd, toen zijne verzwakte gezondheid hem minder toeliet het penfeel te hanteren, en al die zorg aan zijn arbeid te besteden, welke hij tot het wel volbrengen daarvan noodig achtte, wilde hij nog nuttig voor anderen zijn, en schreef zijn Werkje onder den titel: „*Du bon gout, ou de la beauté dans la peinture, considérée dans toutes ses parties*,” een Werk, niet minder dan het vorige gefchat, en dat zijnen zuiveren smaak kenmerkt.

Het was in de laatste jaren zijns levens, dat de Klasse hem aan haar zag toegevoegd, en wie bilijkte niet die keuze Zijner Majesteit bij de uitbreiding des Instituuts? Zijne aanmerkingen aan haar toegezonden

(*) 30 Maart 1822.

over het schilderen op witte en donkere gronden, de vrucht eener langdurige ondervinding, zullen haar steeds belangrijk blijven.

Dezelfde zucht voor het ware schoon bleef den Grijsaard tot zijn einde bij; zijne geestvermogens bij het klimmen der jaren niets van hunne kracht verliezende, was hij nuttig voor allen, die hem omringden; terwijl zijne uitgebreide kennis en helder oordeel, gevoegd bij een' zachten en deugdzamen inborst, hem de achting en liefde van allen, die hem kenden, verwierven, en zijn verscheiden (schoon in hoogen ouderdom,) algemeen deden betreuren. —

En wat zal ik zeggen van onzen HULSWIT, dien edelen, sijn gevoelligen Kunstenaar, die het schoon verband tuschen echte Kunst en reine zeden met zijn voorbeeld op het heerlijkst ten toon spreidde? Zijne opleiding en zijn levensloop hebben zeker niets buitengewoons, maar de Man zelve, zijn kunstarbeid, zijn smaak en zijn oordeel, zouden eene opzettelijke Loffpraak waardig zijn.

Hier ter Stede geboren in den jare 1766, werd hij vroeg tot de Schilderkunst opgeleid; genoot het onderwijs van den ouden, naderhand van diens Zoon, den thans levenden achtigwaardigen P. BARBIERS; later op zich zelve staande, nam hij tot zijn bestaan een Behangselfabriek, doch liet die vervolgens varen, en verkreeg een' kleinen post bij den Ontvang der Gemeene Middelen.

Hoezeer hem daarbij nog tijd tot studie in zijne geliefkoosde Kunst overbleef, waren echter de werkzaamheden daaraan verknocht, te strijdig met zijne geaardheid, om dien te behouden. Bij zijn penfeet den handel in Kunst voegende, mogt hij zich, in zijnen kring, een ruim bestaan verwerven, en zich meer en meer in zijne Kunst volmaken. Derzelve beoefening was zijne lust en vreugd in dagen van voorspoed, zijn troost bij de rampen en wederwaardigheden des levens. Niet zich zelve, noch eigen roem zoekende, maar dat volkomene steeds